

[Fuglsang.]

ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), fra landboforeningerne til regering, folketing og offentlighed om en begrænsning af svineproduktionen. Som man vil erindre, nævnte man som middel til denne begrænsning eller nedskæring, at der skulle gennemføres en importregulering af korn. Nu kan det ved en sammenligning mellem denne propaganda for nedskæring af svineproduktionen og så den nuværende situation være fristende — sådan som det også har været gjort — simpelthen at tale om dårligt købmandsskab og om dårlige vejledere og rådgivere, men i virkeligheden er det noget helt andet og noget mere, der foreligger. Kravet om kornstop er jo simpelthen et stykke klassepolitik af det rene ste vand, uden hensyn til det øvrige samfunds interesser.

Det afgørende for de kredse, der kræver kornregulering og samtidig begrænsning af svineproduktionen, er, at kornregulering betyder prisstigning for korn og dermed øget fortjeneste for dem selv. At det så sker på husmændenes og — efter rugbrødstilskuddets bortfald — på forbrugernes bekostning, er for dem mindre væsentligt.

En anden faktor i de allerede foretagne reguleringer såvel som i det af slagtermestrenes landsforening og eksportør- og kødgrossistforeningen udarbejdede forslag er hensynet til forbrugerne og hjemmemarkedet, spørgsmålet om at begrænse hjemmemarkedet og nedskære dette. Det er udmærket, at andelsslagerierne har lovet ikke at udnytte situationen til at sætte priserne op. Men det gjorde de jo heller ikke sidste efterår, og alligevel så man en meget stærk stigning i kødpriserne, som forbrugerne kom til at betale. Medens engrosprisen på flæsk, den betaling producenten får for det store arbejde med at opdrætte dyret, var 4 kr. 33 øre pr. kg, måtte forbrugeren betale 6 kr. 83 øre. D. v. s. at mellemhandleren for sit trods alt mere beskedne arbejde tog 2 kr. 50 øre. Til sammenligning kan nævnes, at 5 år tidligere, altså i 1949, var den tilsvarende avance 98 øre, og man klarede sig udmærket med det.

Jeg drager denne side af sagen frem for at spørge om ikke just landbrugsministeren så hans kollega handelsministeren, hvad hun i så fald har tænkt sig at gøre for at

hindre mellemhandlerne i at udnytte situationen til egen fordel. Jeg føler mig så meget mere foranlediget til at spørge netop nu, som jeg husker, at spørgsmålet om mellemhandlerpriserne et par gange er stillet af det ærede medlem fru Alvilda Larsen, uden at den højtærede handelsminister endnu har følt sig foranlediget til at svare derpå. Jeg spørger mig selv: Hvorfor denne tilbageholdenhed? Kan det betyde, at handelsministeren og prismyndighederne ikke ønsker at beskæftige sig med sagen, ikke ønsker at gribe ind overfor eventuelle prisstigninger på kød, men at de vil lade sagen gå sin skæve gang? Efter min mening har ikke alene jeg, men også producenter og forbrugere her i landet krav på at få et svar. Det er klart, at forbrugerne — og det gælder især arbejderne og deres koner, som skal slå sig igennem med en ringe løn — ønsker at få deres varer så billigt som muligt. Netop fordi de er arbejdere og ved, at arbejderne er sin løn værd, erkender de, at også producenten har ret til en rimelig betaling for sit arbejde, og derfor er begge parter interesserede i at begrænse mellemleddets fortjeneste og holde den indenfor rimelige grænser; de er interesserede i, at der i en situation som denne drages omsorg for, at mellemleddene ikke får mulighed for at udnytte situationen på forbrugernes og producenternes bekostning. Derfor ville jeg gerne, om den højtærede handelsminister kunne give mig et svar.

Oluf Pedersen: For et par dage siden udtalte en fremtrædende politiker ifølge den konservative presse, at det, vi trængte til her i landet for at få fremmet eksporten, var højere told. Jeg synes, at når man her drøfter eksportmulighederne, er der grund til at gøre opmærksom på, at en sådan påstand strider imod de gamle liberale sandheder, ifølge hvilke told modvirker samhandel og dermed også eksport. Hvad angår den drøftelse, som finder sted i dag, kan jeg ikke nægte, at mig forekommer det, at den aftale, som i august 1953 blev truffet mellem organisationerne og den engelske stat, er underlig gammeldags; den har ligesom overset de muligheder, der allerede dengang var for eksport af dåsemad, som jeg tror fremover kan få den allerstørste betydning. At der er truffet denne ordning,